

Naar Statsbanernes Indtægter svigter, saa er det jo ikke nogen meget rentabel Ting at sætte utalte nye Millioner i Statsbanerne; saa skal ogsaa de forrentes af Statskassen, og det betyder, at Underbalancen paa Banerne bliver større. Nu har jeg i den sidste Tid set, at man taler om Lille Bæltsbroen og Storstrømsbroen. Det er store Summer, utalte Millioner, der skal til disse Anlæg, og den Indtægt, der vil flyde i Form af en Besparelse, bliver nu vist ikke ret stor.

Dette giver mig Anledning til at sige, at jeg tror, det er paa Tiden, vi erkender Rigtigheden af den gamle Visestump: „Vi har et Hus paa alfar Vej“, og at vi har ogsaa kun et Hus paa alfar Vej, og at det ikke kan hjælpe os synderligt, at vor Nabo har en Gaard med 36 Bure, og at han er fattig tillige. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde: Danmark er et rigt Land; det er ikke Husmandsvilkaar, vi lever under her i Landet. Jeg husker en kendt Digters Ord: Danmark er et lidet fattigt Land; men, siger han: glad mit sorte danske Brød jeg bryder. Jeg tror, at denne Digter har mere Ret end det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen. Vi maa vistnok sige, at fra Naturens Haand er Danmark ikke noget rigt Land. Naar Danmark er blevet et rigt Land, er det, fordi der flittige Hænder har dyrket den danske Jord og flittige Hænder og Hjerner har været i Arbejde paa mange andre Maader. Saaledes som Stillingen er efter Krigen og efter den revolutionerende Tendens, denne har frembragt baade i Menneskenes Sind og i Menneskenes Økonomi, tror jeg, vi gør vel i at erkende, at Danmark har et Hus ved alfar Vej og ogsaa kun et Hus ved alfar Vej, og ikke bilde os ind, at vi er Herremænd og rige og fuldkommen uafhængige.

Det socialdemokratiske Parti har skiftet Ordfører; dog ikke ganske. Det er en Slags Arbejdsdeling, der er kommet ud af det. Det ærede Medlem Hr. Stauning havde den politiske Side af Sagen; han skulde tage Statsministeren og, om jeg maa bruge et saa uærbødigt Udtryk, holde ham frem ved Ørene, saaledes at Landet kunde se, hvilken Misregering han er i Spidsen for. Den økonomiske Side forblev hos den tidligere Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen. Og hos ham er Optakten altsaa den, at Danmark er et rigt Land, der er nok til os alle. Ja, jeg tvivler ikke om, at der er nok til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, det tror jeg, der er sørget helt godt for. Og jeg tror ogsaa, der er nok for det ærede Medlem Hr. Stauning, det er der

ogsaa sørget tilstrækkelig godt for. I den Forstand har de Lov til at prise Danmark som et rigt Land. Men hvis vi handler ud fra dette Dogme, som er hamret godt ind ved det socialdemokratiske Parti, føler jeg mig overbevist om, at det ikke varer ret længe, at Danmark er et rigt Land, men saa kan vi igen komme til at synge Poul Møllers Vise om, at Danmark er et lidet fattigt Land. Han mener det nu ikke saa slemt, for han ser, at Landet har andre store Værdier, personlige Værdier af høj Rang, og dette erkender jeg til fulde sammen med ham. Men jeg tror, at det socialdemokratiske Parti gør vel i at kværke dette Dogme om, at Danmark er et rigt Land, og at derefter kan vi ganske roligt indrette os.

Der var en Mærkelighed ved det ærede Medlem Hr. Staunings Foredrag. Det var de stærke Ord. Det var saadan, at jeg et Øjeblik endogsaa havde den Fornemmelse, at han var inspireret paa en lidt inderligere Maade, end han plejer at være. Der plejer at være en vis — hvad skal jeg sige — Ensartethed over det ærede Medlems Foredrag, men jeg følte det, som om der forleden Dag en Gang imellem kom et lille poetisk Sving over det. Det var, ligesom han kom paa en mere tiltant Boldgade, den Gang han kunde tiltordne Statsministeren sit: Det er at gaa udenom!, og da han bebudede ham den vanskelige Skæbne, at han skulde i Støbeskeen, naar de næste Gang mødtes. Det er ingen hyggelig Udsigt for den højt-ærede Statsminister, naar det ærede Medlem Hr. Stauning staar ved Valgets næste Korsvej med Støbeskeen i Haanden og vil være Knappestøber. Men det er nu altid en vanskelig Ting med dette Støberi, for det er ikke saa let at sige, hvem det er, der skal i Støbeskeen, og hvem det er, der skal bruge Støbeskeen.

Der er sket noget i de sidste Dage, som har vist, at det store socialdemokratiske Broderparti i det sydlige Naboland har kunnet komme i Støbeskeen paa en vist nok højt overraskende Maade. Det ærede Medlem Hr. Stauning skal ikke være saa sikker paa, at det ikke er Socialdemokratiet, der staar paa Skillevejen. Han skal ikke være saa sikker paa, at ikke disse Dogmer, der har holdt indtil nu, er ved at undergaa en Omdannelse i Menneskenes Sind, saadan at den næste Valgdag maaske kunde bringe den Overraskelse, at det ikke var Statsministeren, der skulde i Støbeskeen, men at det var Formanden for det socialdemokratiske Parti, der trods det, at han har meget og langt Skæg, trængte til at komme i Støbeskeen.